

175253.

*Isvelizhani so ti milostljivi in
usmiljeni, sakaj oni bodo na ta
strašni dan sodbe milost dosegli.
Math. v 5. V.*

*Resnizhno, resnizhno, vam povem,
nebó in semlja bota preshle, moje
besede pa ne bodo preshle. Luk.
21, 25 — 33.*

**Resnizhno poboshne prigodbe
od ubosih duh v vizah.**

V Ljubljani. 1856.

Pri starimu Wajmanu.

175253

175253

175253

JP 1235/1963

1. 21

2. 21

*Vera bres dobrih del, (bres del
usmiljenosti) je mertva. Sv. Jakob
2, 26 p.*

„Kakor je usmiljenost do terpežnih gotovo snamnje vezhniga svelizhanja, tako je tudi neusmiljenost dostokrat snamnje vezhniga pogubljenja“ piše sv. Matevsh na 25. postavi.

Zhista ljubestin do Boga in usmiljenost do terpežhiga blishniga is ljubestni do Boga, to je nar vezhi dar per Bogu in gotovo snamnje vezhniga svelizhanja; sakaj

Jesuf govori: „Blagor usmiljenim, ker oni bodo (v dnévu velike sodbe) usmiljenje dosegli.“ **Mat. 5. p.**

„Resnizhno, resnizhno, rezhem vam, nebó in semlja bota preshla, moja beseda pa ne bo preshla.“

Luk. 21, 25 — 33. Jesuf je rekel tudi: „Resnizhno vam rezhem, kar ste ubogim v mojim imenu storili, ste meni storili.“ **Mat. 25.**

Ljubi kristjani! prasham vas, kateri so pravi, narvezhi ubogi sapušheni, kateri so usmiljenja narbolj potrebni? — Narvezhi in objokovanja vredni ubogi so uboge dushe v vizah, ktere nas v svojim velikim terpljenju neprenehama pomozhi in usmiljenja profijo. —

Blagor tebi, ljubi kristjan, zhe bošh enkrat v dnevu velike sodbe bogat s déli usmiljenja pred pravizhniga sodnika Jesufa stopil! Blagor tebi, gotovo imash tudi ti usmiljenje upati. Mat. 5.

Ja refnizhno, samo zhišta, sveta ljubeshin do Boga in usmiljenje do terpezhiga blishniga is ljubeshni do Boga, to je narvezhi dar per Bogu in gotovo snamnje vezhniga svelizhanja.

Ali si shelish tedej, keršhanška dufha, na svoji smertni postelji v poslednji uri svojiga shivljenja, v kateri gré sa frezhno ali nesfrézhno vezhnost, v tisti strashni uri, v kateri si strashno peklo s všo svojo mo-

zhjo persadeva, de bi tvojo ubogo dusho v svoje sanjke vjelo in v vezhno nefrezho potegnilo; ali si shelish takrat pomozhi, praviga varstva in prošnje, ki te v tem strahu ne sapusté, ampak s tolashbo v vezhno svelizhanje spremijo: o! bodi sdaj usmiljen, podajaj tudi ti sdaj svojo usmiljeno roko ubogim terpézhim ljudém, sakaj usmiljenost is ljubesni do Boga je nar vézhi dar per Bogu.

Ljubi kristjan! uboge dushe v vizah, té usmiljenja vredne dushe so v nar vezhi revshini, v nar vezhim terpljenju, v takim terpljenju, kteriga zhloveshki

um ne sapopade in tudi sapopasti me more.

O Bog, jokajo in klizhejo neprenehama v nebo in k nam kristjanam: „**O** usmilite se nas! usmilite se nas, strahne martre terpimo,“ de bi jim pomagali in se jih usmilimo. Pa pomisli, ljubi kristjan, de je med témi terpezhimi ubosimi dushami gotovo tudi ktera tvojih ljubih, ozheta, matere, sestre, kakiga prijatla, ktera neprenehama s objokanimi ozhmi pomozhi profi.

O! trikrat frezhni so poboshni kristjani, kateri té velike prijatle Boshje od njih velizih marter reshije in v nebefa po-

magajo, blagor njim, njih plazhilo v nebefih je veliko.

Ljubi kristjan, pomisli, koliko sakladov sa vezhnost, sa nebefa si samorefh sa svojo dusho naberati, zhe jih s molitvijo in dobrimi déli od njih veliziga terpljenja in marter refhish.

Ja frezhni, zhes vse frezhni she tukaj na semlji, in she bolj unstran groba so tisti kristjani, kteri is ljubeshni do Boga ubogim dusham usmiljenje skasujejo; sakaj nihzhe ne naklada svoje molitve in dobrih del bolj in s vezhim saflushenjem, kakor tisti, kteri svoje dobre dela sa uboge terpezhe dushe v vizah, sdrushene s svetim terpljenjem

Jesufovim in s profhnjo Ma-
rije nebeshkimu Ozhetu daruje;
 pomisli moj kristjan, kolikor ubo-
 gim dufham bosh s dobrimi
 déli v nebefa pomagal, toliko
 jih bosh imel per Bogu, ktere
 bodo v tvoji smertni uri sa tebe
 molili. Sveti Ambrosh govori,
 de bo vse kar se sa uboge
 dufhe s saflushenjem Jesufa
 Kristufa daruje, tudi nam po-
 polnoma v suflushenje sapifano
 in de bomo savoljo tazih dobrih
 del po smerti stotero plazhilo od
 Boga prejeli, ker Jesus sam
 je rekel: „Kar bote ubogim v
 mojim imenu storili, to ste meni
 storili.“ Mat. 25.

Dionisi, is kartavsarskega

ordna, je po svoji smerti sapifano puštil: de je sveta deviza **Jedert** vsaki dan sjutra ubogim dušham v vizah is keršhanske ljubesni vse v imenu **Jesufovim** darovala, kar si je s svojimi dobrimi déli, s svojo molitvijo in pokoro perflushila, in ko se ji je nasadnje smert blishala, so jo bridke misli obshle, ktere je peklenški duh v nji obudil in ji pred ozhi postavil, da tudi njo taka martra v vizah zhaka, ker je tako nešpametna bila in vse svoje dobre dela ubogim dušham v vizah darovala, in v ravno tistim hipu, ko so sveto **Jedert** té misli nadlegovale, glej, se ji prikashe

Jesuf, kateri jo je potolashil, rekozh ji: „Ljuba hzhi Jeddert, de svesh, kako prijetna mi je bila tvoja velika ljubeshin, ktero si ubogim dusham v vizah skasala, glej, ti spregledam v plazhilo vse, kar bi imela she terpeti. — — Tudi tvojo zhaft hozhem she v nebesih povekshati in storiti, de ti bodo vse te po tebi reshene dushe po tvoji smerti naproti pershle in tvojo dusho s veselim hvajljenjem v nebesa spremile.“ — O! neskonzhna dobrota boshja!

Ja resnizhno, vsi dobri kristjani, kateri v svojem shivljenju vezhkrat s molitvijo in dobrim delam ubogim dusham v vizah

pomagajo, po svoji smerti gotovo ne bodo dolgo v vizah; v svojo tolashbo bodo svedli, kako ljubo in prijetno je bilo ljubimu Bogu, de so se is ljubesni do Boga ubosih duš usmilili in s dobrimi déli uboge dušhe njih marter reshili. Ravno té dušhe, ljubi kristjani, val tudi takrat ne bodo sapustile, ko bote v ta strashni kraj prishli; te reshene dušhe bodo neprenéhama milosti in usmiljenja sa val profile, dokler jih bo Bog uflishal in val tudi toliko bershej v nebeshko veselje in vezhno svelizhanje vsél. Sakaj kakor je usmiljenost do terpezhih gotovo snamnje vezhniga

svelizhanja, tako je tudi neusmiljenost dostikrat snamnje vezhniga pogubljenja, kakor Kristus govori po sv. Matevshu v 25. p.: „Bil sim lazhen in vi me niste nasitili,“ in tako bo enkrat strashna beseda vezhniga sodnika neusmiljenim sagromela: „Poberite se spred mene!“ oh Bog, kam? „v vezhni oginj!“ — Šveto pismo vam prizha, de je med vsimi svetimi zhednostmi ljubestin do Boga narvezhi zhednost, in de ta refnizhna sveta ljubestin do Boga terpezhim usmiljenost skasuje. Nihzhe pa té bolj ne potrebuje, kakor uboge sapushene dushe v vizah,

ker si té uboge dushe same kar nizh ne morejo pomagati.

Pomisli, kako veliko saflushenje bošh v dnevu velike sodbe našel, zhe bošh sjutrej in svezher vse svoje dobre dela in molitve sedinjene s Jesufovim terpljenjem nebshkimu ozhetu daroval, ja she vezhi saflushenje smesh upati, kakor zhe bi jih samo sa sebe daroval.

V mnogih bukvah beremo tudi od nekiga shlahtniga gospoda, kateri je bil velik dobrotnik ubogih dush. Sbujen je bil enkrat is spanja in opominjan, de nej gre koj k svojimu spovedniku, ker mu bo

potem umréti. To slišati vstane, gré k svojimu spovedniku in mu pové to. Ko je svojo spoved opravil in presveti sakrament altarja poboshno prejél, je kar umerl. Pazh srezhna smert. (P. Marcin de Grass. D. l. g.)

Enako beremo tudi od nekiga poboshniga moshá. Ta je smertno sbolel, shivot mu je oflabel in veliko bridkih misel ga je obfhlo. V tem teshkim vojfkovanju je vidil ta poboshni mosh vezh belo oblezhenih mosh priti, kateri so se vsi prijasno ob njegovo posteljo vstopili in mu rekli: „Nizh se ne boj, prishli smo, ti v tvojim

poslednim vojskovanju pomagati.“
 Té besede so bolnika potola-
 shile, veselja se je jokal in
 prafhal, kaj to poméni? —
 „Mi smo“ mu odgovoré —
 „dushe, kterim si s svojimi mo-
 litvami in dobrimi déli v nebela
 pomagal; sdaj smo tukaj, te
 tudi varovati in ti pomagati in
 v nebeshko domazhijo te spre-
 miti.“ Glej, umerl je in srezh-
 no je umerl, in shel je s
 njimi gotovo v vezhno shivlje-
 nje. P. Binet.

Pater Gregori, korar, pi-
 she to le: „Neki ubogi sheni,
 ktera je shé s svojimi otrozi
 revno shivela, so she mosha
 saperli, ker je bil sadolshen.

Tako je bila njena revščina prefilna, ker ni imela samo svoje otroke, ampak tudi svojiga ubosiga mosha rediti. V ti strašni fili je shla vsa objokana v zerkev, Bogu, ozhetu ubosih svojo revščino potoshit. Ko je tukej s jokam in molitvijo Bogu svoje serzé odperla, ji kar, kakor zhe bi ji jo bil angel varh dal, misel v glavo pride, de uboge dushe v vizah svojim dobrotnikam v potrebi slo pomagajo. Veliko saupanje do Boga je tedej dobila in je dala par krajzerzhkov, ki jih je she imela, sa sveto mashe sa uboge dushe v vizah, pri kateri mashe je bila sama s poboshnim

ferzam. Po sveti mafhi je shla is zerkve. Pred zerkvenimi vratmi jo srezha zhaftitljiv star mosh, kateri jo je prijasno ogovoril in prafhal, sakaj je tako filno shalofna. Pové mu svojo nefrézho. Potem ji da stari gospod pismo na shlahtniga gospoda v mestu, kateri ji bo gotovo pomagal v veliki revshini. Potem je sginil spred njenih ozhi. Ko je pismo nemudama gospodu isrozhila, jo je prafhal ta, ves ostermen, ker je pisanje svojiga rajnziga ozheta sposnal, od kod ima pismo? Odgovorila mu je, de ji ga je perleten, imeniten go-

spod pred zerkvijo dal. Ko je
 gospod pismo raspezhatil, je
 nashel v njem to le pisano:
 „Ljubi sin! Sdaj gré tvoj ozhe
 is viz v nebeshko kraljestvo s
 pomozhjo svete mashe, ktero je
 ta uboga shena brati dala.
 Perporozhim ti jo tedej na vso
 mozh, bodi ji hvaleshin in pla-
 zhaj ji obilno, sakaj ona je to
 saflushila in je tudi silno po-
 trebna.“ Blagi gospod je to
 pisanje vezhkrat prebral, vese-
 lja se jokaje in napoljen s ne-
 beshko tolashbo, potem je pa
 rekel frézhni sheni: „O ljuba
 shena! S majhnim daram ste
 mojiga ozheta vezhno frezhniga

storila; obilno vas bom sa to plazhal. Rezhem in obljubim vam, de bote vi in vashi otrozi do smerti per meni s vsim pre-
fkerbljeni!“

O Bog! kako sladko tolashbo in nebeshko veselje imajo v smertni uri tisti dobri kristjani, kteri so uboge dushe s svojo molitvijo in s dobrimi déli strah-
shniga terpljenja reshili in jim v nebesa pomagali. Gotovo jih nebeshko kraljestvo zhaka. Veselite se, ljubi kristjani, ki to veliko usmiljenost v svojim shiv-
ljenju skasujete; veselite se, sakaj vashe plazhilo v nebesh je veliko in vashiga veselja

vam vekomej nihzhe ne bo mogel vséti.

Šveti Ivo, sagovornik ubosih, je bil tako usmiljen, de je imel vedno eniga ali drusiga revesha per svoji misi. Enkrat pride kaj star ubog zhlovek pred njegove vrata in ga prosi miliga darú. Ivo ga koj s veseljem k svoji misi povabi. Uboshez je sedel poleg njega, pa jedel je prav malo. Po jedi je vidil Ivo, de berazhevo oblizhje le lepshi in svitlejsi perhaja, tako, de té velike svitlobe kmalo ni mogel vezh gledati. Potem je berazh, ki je Kristuf sam bil, sagovornika

prijasno objel, kufhnil in rekel:
 „Gospod je s tabo!“ In sgi-
 nil je.

Glej tedej, ljuba kerfhanska
 dufha, kako ljube in prijetne
 so dela usmiljenosti Bogu, ki se
 is ljubesni do Boga v sveli-
 zhanje ubosih duh v vizah o-
 pravljaajo. S njimi si samorefh
 neskonzhno velike saklade sa
 nebefa perdobiti.

She enkrat rezhem: „Zhista
 ljubesin do Boga in usmiljenost
 do ubosiga blishniga is ljubes-
 ni do Boga, to je najvezhi dar
 per Bogu in gotovo snamnje
 vezhniga svelizhanja; ker Jesus
 pravi: „Blagor usmiljenim, ker

oni bodo (v dnevnu velike sodbe) usmiljenje dobili.“ Mat. 5. „Resnizhno, resnizhno, rezhem vam, nebo in semlja bota preshla, moje besede pa ne bodo preshle.“ Luk. 21, 25 — 33.

